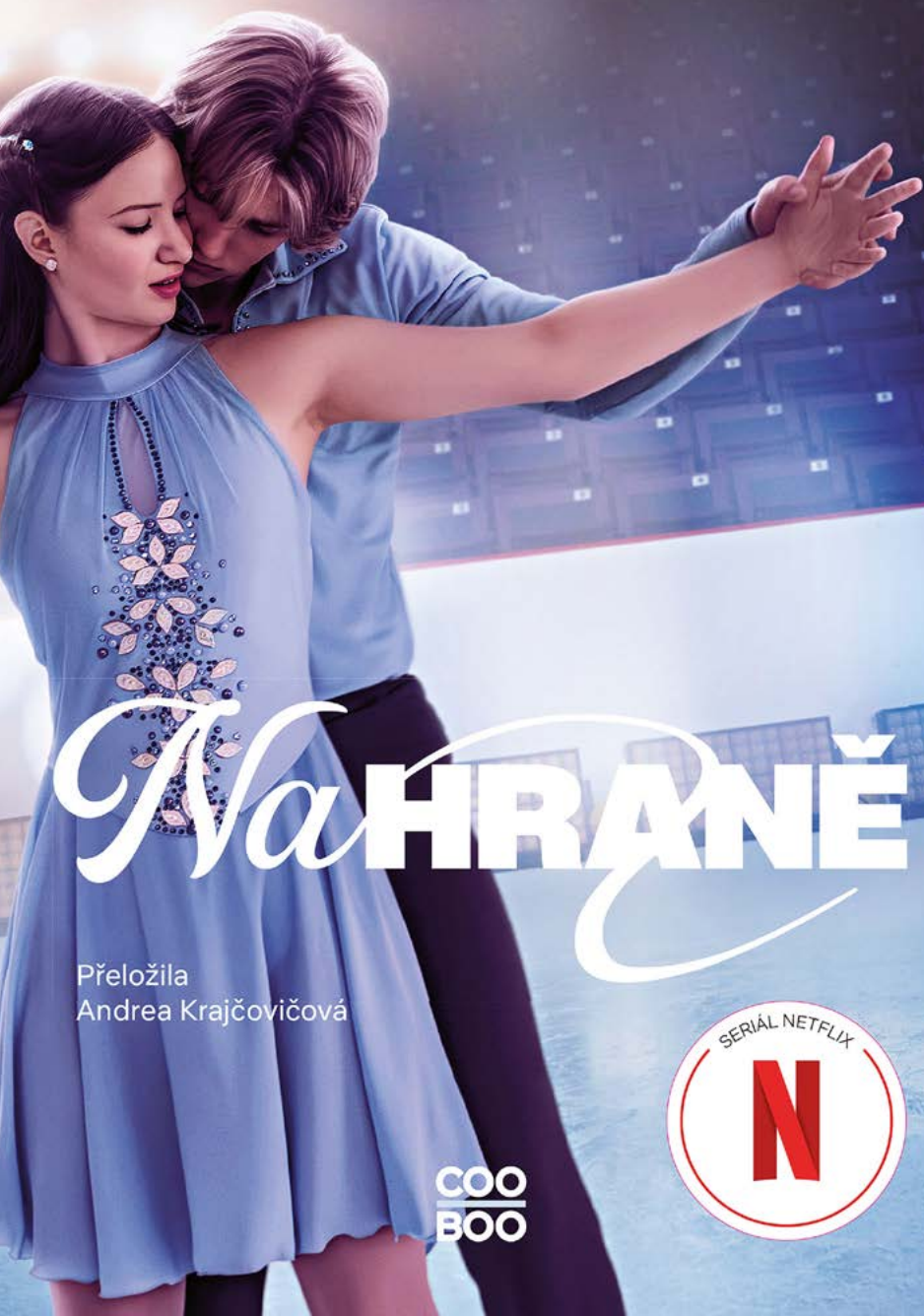

Jennifer Iacopelli

Iva HRANĚ

Přeložila
Andrea Krajčovičová

COO
BOO

Na hraně

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jennifer Iacopelli

Na hraně – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

*Na***HRANĚ**

Jennifer Iacopelli

COO
BOO

Přeložila Andrea Krajčovičová

Copyright © 2022 by Jennifer Iacopelli

Finding Her Edge bonus chapter copyright © 2025 by Jennifer Iacopelli

Translation © Andrea Krajčovičová, 2026

Cover © Netflix, 2026. Used with permission.

ISBN tištěné verze 978-80-267-4145-9

ISBN e-knihy 978-80-267-4149-7 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-4150-3 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-4146-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Mojí rodině, která by rodině z téhle
knížky ani nemohla být vzdálenější.*

1. KAPITOLA

Dvojice ladně bruslí, drží se u toho za ruce a brusle jim po ledovém povrchu kloužou v dokonalé souhře.

Tedy alespoň se o to pokoušejí.

„Dobry!“ zakřičím na ně, už jsem po celém dni, kdy jsem měla jednu lekci za druhou, lehce ochraptělá. Ačkoliv mě bolí nohy, kroužím kolem nich na bruslích, po ledě kloužu zcela bez námahy a doufám, že jednou takhle budou bruslit i oni. „Držte se pevně, ale tolik se k sobě nemačkejte. Jacksone, netahej ji za sebou. Nezapomínej, že je menší než ty. Musíš dělat kratší kroky, aby ses jí přizpůsobil.“

Mí dva osmiletí svěřenci se učí jednu ze základních dovedností v tancích na ledě – držet se za ruce a bruslit společně.

Můj hlas se odráží až ke krovům bostonského kluziště Kellynch, kde odmalička trávím víc času než doma. Vlastně jsem v podstatě doma právě tady. Se sestrami jsme se na led poprvé postavily v době, kdy jsme ještě ani neviděly přes mantinely, protože když se narodíte jako Russová, nic jiného vám ani nezbývá.

„Sadie, už tě za sebou nevláčí, takže si musíš dávat pozor, abys s ním držela krok,“ připomenou jí, když ji Jackson přestane tahat za paži a ona za ním začne zaostávat.

Konečně se jim podaří srovnat krok, menší Sadie je dělá o něco delší, zatímco větší Jackson své kroky trochu zkracuje, a z místa, odkud je pozoruju, mi to přijde naprosto dokonalé.

„To je ono!“ Dvojice se dál drží za ruce a zářivě se na mě usmívá. „Skvělý!“

Sadie, která mi pomalu nesahá ani do pasu, se mi toužebně zadívá na nohy. „Škoda, že nejsem tak vysoká jako ty, Adriano. Nemusela bych ty kroky tak natahovat.“

„Já bych na tobě neměnila vůbec nic. Nezapomeňte se dneska večer protáhnout, zvláště nohy a kotníky. Musíte o ně pečovat a posilovat je, abyste byli připravení, až se zase uvidíme.“

„Ach jó, když to bude za strááášně dlouho,“ stěžuje si Jackson, když je odvádím z ledové plochy.

„Zas za tak dlouho ne,“ namítnu, projdu brankou v mantinelech a na brusle si okamžitě nacvaknu chrániče na nože. „Uvidíme se hned po mistrovství.“

„To je za nekonečně dlouho,“ přidá se Sadie, nejspíš proto, že když vám je osm, dva měsíce vám přijdou jako celá věčnost.

A abych řekla pravdu, jako celá věčnost mi to přijde i v šestnácti, protože za ty dva měsíce už za mnou bude nejdůležitější soutěž v mém životě – juniorský světový šampionát. Už se ho nemůžu dočkat. S mým partnerem v tancích na ledě jsme se na něj dostali podruhé za sebou, ale letos jsme na tom konečně tak dobře, že si vážně věříme na zlato. Takže za dva měsíce už buď budu mistryně světa, nebo... taky ne.

V tuhle chvíli jsem však trenérka. Posledních pár let si přibírám víc a víc hodin, snažím se přispět, jak jenom můžu, abychom se udrželi nad vodou.

V budově kluziště už se blížíme k maminkám čekajícím na Jacksona a Sadie a já jim zamávám na pozdrav. Sedí v boxu hned vedle vstupní haly, odkud mohou rodiče svoje bruslíčky potomky pozorovat. Stěny v něm pokrývají nejrůznější plakáty vyzdvihující úspěchy, kterých náš krasobruslařský klub dosáhl za padesát let svojí existence.

„Jé, Adriano!“ příběhne ke mně Sadiina maminka tak rychlými kroky, o nichž by si její dcera na ledě mohla nechat jenom zdát. „Mám radost, že jsem tě zastihla, než odjedete!“

„Ano?“ usměju se na ni letmo.

„Vzkaž prosím Elise, že jí přeju hodně štěstí! Všichni ji budeme sledovat!“

Dám si záležet, aby mi úsměv na tváři nepohasl, a naopak se na ni zeširoka zazubím. „Samozřejmě, vyřídím jí to.“

„Určitě jsi na ni strašně pyšná. Tvoje starší sestra bude soutěžit na olympiádě, to je vážně něco. Váš táta musí být nadšením bez sebe.“

„To jo.“ Dál se na ni nuceně radostně usmívám. Nestalo se to poprvé a nebude to ani naposledy. Olympiáda je samozřejmě důležitější než juniorské mistrovství světa. Elisa soutěží mezi jednotlivci, kde se krasobruslařky většinou na vrchol své kariéry dostanou v daleko nižším věku než v tancích na ledě. Pokud všechno půjde podle plánu, já na svoji první olympiádu zamířím za čtyři roky.

„No, už tě nebudeme zdržovat,“ prohlásí Sadiina máma a pohledem při tom těká po vstupní hale zimního

stadionu, nejspíš se ujišťuje, že tam Elisa ani táta opravdu nejsou. Jacksona si už jeho maminka odvedla.

„Sadie, dneska ti to šlo skvěle. Uvidíme se, až se vrátím.“

Stadion za nimi zamknu, žádná další hodina se tady v nejbližší budoucnosti konat nebude. Radost mi to nedělá, ale jinou možnost nemáme. Ve vstupní hale zhasnu a pak otočím cedulku na dveřích tak, aby všechny příchozí informovala o tom, že máme bohužel zavřeno.

Elisa s tátou zamíří do Pekingu na olympiádu, my tady mezitím přivítáme ostatní sportovce, sportovkyně a jejich trenérské týmy při přípravě na juniorský šampionát. Táta vždycky dokáže všechny okouzlit, obzvlášť lidi, kteří znají věhlas naší rodiny. Celé roky jsme tady pořádali elitní tréninkové kempy a máma tady před svou smrtí vedla intenzivní letní tábory, které byly proslulé tím, že sportovce a sportovkyně vytáhly na vyšší úroveň. Tátova nabídka, že by se příprava na šampionát odehrávala na našem legendárním kluzišti, byla tak lákavá, že se jí zkrátka nedalo odolat.

Táta se všemi trenéry a trenérkami vyjednal, že nám za tuhle skvělou příležitost zaplatí skoro dvakrát tolik, než kolik si většinou vyděláme za hodiny krasobruslení, narozeninové oslavy a zápasy hokejové ligy. A přestože se mi to vážně příčí – strašně nerada nechávám naše žáčky a žáky a vůbec všechny, kdo během let Kellynch podporovali, takhle na holičkách –, v žádném případě jsme si nemohli dovolit tolik peněz odmítnout. Protože ačkoli je naše rodina už celá léta dost známá a úspěšná, máme takový nepěkný zvyk utrácet víc peněz, než kolik si vyděláme. A to o *dost*.

Kluziště Kellynch si otevřeli moji praprarodiče ještě předtím, než se můj táta vůbec poprvé postavil na brusle.

V posledních padesáti letech se z něj stal nejprestižnější krasobruslařský klub v Americe. Z olympiád a světových šampionátů jsme si přivezli víc medailí než některé země – většinu z nich získali moji rodiče – a celý objekt je supermoderní. Táta by ani nic jiného nestrpěl.

Táta by zkrátka *nemohl* pracovat na místě, které by neodpovídalo běžné představě o tom, na jakém sportovišti by měl působit držitel olympijské zlaté medaile a hlavně nejznámější krasobruslařské rodiny. Což by samo o sobě ještě bylo v pohodě, kdyby Walter Russo stejně tak *nemohl* řídit jiné auto, než jaké by lidé od olympijského vítěze očekávali, ani bydlet v domě, který by nesplňoval obecné předpoklady o nemovitosti, v níž by měl zlatý olympionik z přední krasobruslařské rodiny žít.

Takové utrácení není možné financovat z pronájmů kluziště a lekcí krasobruslení, ať se snažíte, jak chcete, a s blížícím se Elisíným olympijským rokem je to horší a horší. Krasobruslení je dost nákladný sport, ať už soutěžíte na jakékoli úrovni, ale olympiáda je ještě něco úplně jiného. Platíme jí tréninky a choreografie i konzultace ohledně kostýmů a líčení, o PR firmě, s níž táta uzavřel smlouvu, aby to vážně vyždímal, ani nemluvě. Když se to všechno nasčítá, dojdeme k pekelně vysoké částce, kterou si nemůžeme dovolit. Můžeme vydělávat, kolik chceme, stejně se všechny peníze rychle rozkutálí.

Naše firma se kvůli tomu topí v obřích dlužích, jejichž splácení vyžaduje skutečně kreativní řešení, a i já musím uznat, že táta už v minulosti přišel s horšími nápady než s tím, že nám sem spolu se svými trenérskými týmy vtrhnou juniorské krasobruslačky a krasobruslaři.

Bydlíme na pozemku patřícím ke Kellynchi, jenom pár kroků od samotného kluziště, ale náš dům tady stál

dávno před stadionem. Původně se jednalo o domek, na nějž si našetřili moji praprarodiče, kteří se do Ameriky přistěhovali z Itálie, ale každá následující generace budovu rozšířila, přistavěla další pokoje a koupelny, v zahradě za domem vybudovala obří bazén, ve sklepě zařídila fitness centrum a na půdě hernu se salonkem. Na střeše dokonce máme i prostornou terasu s výhledem na celou osadu Kellynch sahající až ke břehům řeky Charles, za níž se v dálce rozprostírá panorama Bostonu.

Původní část domu je klasická, tradiční stavba s cihlovými zdmi a tmavými okenicemi, ale ve zbytku se dají vysledovat všechny možné i nemožné stavební styly a bytový design – ultramoderní linie na straně, kterou v devadesátých letech zrenovovali babička s dědou, a rustikální prvky na druhém konci budovy, již si přistavěli naši rodiče předtím, než jsme se jim se sestrami narodily. Na první pohled to působí trochu divoce, ale já to tady zbožňuju.

Naopak nesnáším, že jakmile vkročím do vchodových dveří, okamžitě mě obklopí hluk, který by se bez problémů vyrovnal nejhlasitějším davům, před nimiž jsem kdy bruslila. Ve vstupní hale postává nejmiň deset lidí, dva z nich nad hlavami ostatních drží šedé chlupaté směrové mikrofony, dalším dvěma na ramenou sedí kamery a z různých úhlů snímají tátu.

Pronajmout kluziště byla jedna věc. Ale tenhle cirkus, ať už nám za něj platí jakkoli skvěle, je něco úplně jiného. Televizní štáby nás pronásledují už celé měsíce, natáčení vyvrcholí olympiádou. Když tátovi předsedkyně amerického olympijského výboru Tamara Jacksonová nabídla, že by se s Elisou mohli stát hvězdami vlastní reality show, neváhal ani vteřinu. Dostali za to docela dobře

zapláceno. Na splacení našich dluhů to sice nestačilo, ale tenhle pořad jim zajistí tolik publicity, že si takovou příležitost ani táta, ani sestra prostě nemohli nechat ujít. Po publicitě přímo *prahnou*.

Ale ze života nám to udělalo cirkus na kolečkách. Neustále nás někdo sleduje, takže si táta se sestrou ještě více zakládají na tom, co si oblečou a jak na záběrech vypadají. Jsem si celkem jistá, že ani jeden z nich na sobě v posledních šesti měsících neměl dvakrát ten samý outfit.

Propletu se mezi kmitajícími zaměstnanci cateringové firmy, kteří nám tam zrovna přesouvají nábytek a v zadním rohu místnosti, kde normálně stojí jídelní stůl, staví barový pult a stolečky se židlemi. Připravují to tam na Elisin večírek na rozloučenou, číšníci se mísí s televizním štábem a je tam neuvěřitelný blázinec. Táta všem udílí pokyny a při tom se pečlivě prohlíží v zrcadle nad krbem.

„Z jaké strany myslíš?“ zeptá se, blondaté vlasy má ulíznuté dozadu a čelo si jemně otírá hedvábným kapesníčkem. Chvilíčku mi trvá, než mi dojde, že mluví na mě. Zamyšleně nakloním hlavu a sleduju ho, jak se otáčí ze strany na stranu, abych mu mohla poradit.

„Zprava,“ prohlásím s prstem namířeným na příslušnou stranu jeho obličeje, pak se kolem skupinky lidí promýknu a zamířím ke schodům.

Přikývne a pak nevěřicně zamrká, když si všimne, že mám vlasy stažené do rozcuchaného drdolu a jsem ve zpoceném oblečení na bruslení. „Adriano, co to máš na sobě? Na ten večírek dneska *přijdeš*, že jo?“

„Samozřejmě. Zrovna jsem doučila svoji poslední lekci.“

„Tance na ledě?“ ujistí se a já jsem si naprosto jistá, že si myslí, že to řekl neutrálním tónem, ale táta neutrální není nikdy, zvlášť když se jedná o to, co se počítá jako

opravdové krasobruslení, a tance na ledě mezi to podle něj rozhodně nepatří. A nikdy ani nepatřily.

„Jo. No, měla jsem v plánu si trochu zdřímnout, pak se vysprchovat a přichystat se,“ odpovím mu, protože nemám náladu se s ním o tomhle zase dohadovat. Na to jsem příliš vyčerpaná.

„Ježíš! Kde ta Adriana vězí? Potřebuju ji!“ Rámus v místnosti nejdřív přehluší Elisin hlas, potom se tam objeví i ona sama a začne se prodírat davem lidí.

Elisa je naprosto ve všem mým pravým opakem. Ačkoli je o rok starší než já, se svými sto sedmdesáti centimetry ji o víc než patnáct čísel převyšuju. Na ramena jí v uhlazených vlnách spadají medově blondáté vlasy, které ostře kontrastují s mými tmavými kudrnami. Společné máme jenom jedno – obě jsme po mámě podědily oříškově hnědé oči.

„Tady jsem,“ ozvu se a vynořím se zpoza jednoho ze statných kameramanů, který se otočí na patě, aby nás měl v záběru obě.

Elisa mě popadne za zápěstí a rázně mě za sebou táhne ke schodům, a ačkoli mám delší nohy než ona, mám co dělat, abych jí stačila.

„Potřebuju, aby ses mi mrkla na kufr. Vůbec netuším, jak si jako mám stihnout všechno na olympiádu zabalit a zároveň se připravit na dnešní večírek. Takhle sto procentně na něco nezbytného zapomenou. Poslali nám seznam, co potřebujeme s sebou, ale kdo se v tom má vyznat,“ vysvětluje mi a vleče mě do svého pokoje. Zmíněný seznam sebere z komody, vrazí mi ho před obličej a pak kameramanovi, který nás sem horkotěžko následoval, zabouchne dveře před nosem. Asi nechce, aby tohle někdo točil.

Seznam si od ní převezmu a potom se rozhlédnu po pokoji. Vypadá to tam jako po výbuchu. Oblečení se válí všude možně, leží rozesté po zemi, na posteli i po nábytku. Všechny šuplíky v komodě zejí prázdnotou, nic nezůstalo viset ani na ramínkách ve skříni.

„No a co z toho už máš?“ zeptám se, ale na svoji otázku si zvládnou odpovědět i sama. Její dva kufry leží uprostřed postele a jsou zcela prázdné. Nic. Nemá z toho zhora nic.

„Všechno jsem to povytahovala,“ odpoví a hodí sebou na lenošku v rohu pokoje.

S povzdechem přejedu seznam pohledem. Neobsahuje nic překvapivého. Je to výpis tréninků před samotnou olympijskou soutěží a společenských akcí, jichž se v mezičase zúčastní a na které bude potřebovat elegantní oblečení. Máma s námi vždycky sedávala a pomáhala nám si na soutěže zabalit, ale potom, co onemocněla, a později, když už tu s námi nebyla, jsme si začaly balit společně. Když však někam odjíždí Elisa, obvykle to dopadne tak, že jí balím já a ona na to jenom dohlíží.

Seznam si položím na jedno z mála volných míst na posteli. „Dobře, pomůžu ti, ale sedíš na hromadě legín.“

Rozesmátá Elisa sáhne pod sebe, vytáhne odtamtud klubko černé látky a hodí ho po mně. Ještě ho nestihnu ani chytit a Elisa už má v ruce mobil a něco do něj vytukává.

„Neříkal Brayden něco?“ chce vědět, ale ani se nena-máhá odlepit pohled od obrazovky, já se mezitím snažím z klubka osvobodit jednotlivé legíny, složit je a úhledně jí je zabalit do rohu jednoho z kufrů.

„O čem?“ nakrčím nos. Brayden Elliot je můj taneční partner. Je mu osmnáct, a když jsme spolu před dvěma lety začali bruslit, s Elisou spolu *něco měli*.

Nedopadlo to dobře.

Ne že by to teda už někdy mezi Braydenem a některou z těch holek, s nimiž *něco měl*, dobře dopadlo. Žádné konkrétní podrobnosti o tom nemám – a do konce života bych v téhle blažené nevědomosti ráda zůstala, prosím –, ale vím jistě, že to ukončil on. Když si Brayden s nějakou holkou *něco* začne, vždycky to ukončí on. A přesto se zdá, že se moje sestra, která by nejspíš mohla mít jakéhokoli jiného kluka, o něhož by projevila zájem, z nějakého důvodu stále upíná na možnost, že si to Brayden ještě rozmyslí.

Já to upřímně moc nechápu. Brayden je skvělý partner, je dost cool a nepopíratelně taky sexy, ale kdybyste ve výkladovém slovníku nalistovali slovo *děvkař*, jako ilustrační fotka by u něj určitě byla jeho podobizna.

„Neptal se na mě?“

„Já jsem ho naposledy viděla ráno na tréninku.“ Sice to není přímo odpověď na její otázku, ale doufám, že si toho Elisa nevšimne. Hrozně ráda bych se vyhnula vysvětlování, že ne, že Brayden nic neříkal, protože se o ni Brayden už nezajímá. „Na Braydena by ses měla vykašlat. Jedeš na olympiádu.“

„Jo... a zrovna se snažím nemyslet na to, že na mně teď leží odpovědnost za odkaz celé naší rodiny, díky moc. Takže co ten Brayden, ptal se na mě?“

Aha, takže si toho všimla... a má asi pravdu. Čas na nějaké rozptýlení.

„Nic mi neříkal,“ odpovím. „Maminka Sadie Mortensonové ti ale vzkazuje, že ti přeje hodně štěstí.“

No, tím jsem ji asi moc nerozptýlila.

Elisa popotáhne a dál kouká do mobilu. „Nedal nikomu vědět, jestli na ten večírek dneska přijde, nebo ne. Nebavili jste se o tom na tréninku?“

„Řekl mi, že se to pokusí stihnout.“

Už jí zamlčím, že mi Brayden řekl, že se to pokusí stihnout potom, co se uvidí s holkou, s níž momentálně *něco má*. To bych Elise říct nemohla, vybuchla by.

„Na tréninku si fakt dáváme do těla. Možná bude chtít jít brzo spát.“

„Musí mi přece aspoň popřát hodně štěstí. Vždyť odjíždím na olympiádu.“ Elisa si zhluboka povzdechne, ale pak si očividně vzpomene, že na tohle myslet nechce, a tak pozmění téma. „Nelituješ, že jsi to vyměnila za tance na ledě? Na olympiádu se nepodíváš ještě minimálně čtyři roky.“

Tenhle rozhovor už jsme spolu v minulosti vedly mnohokrát a vždycky se točí kolem jedné zcela zásadní skutečnosti.

„Víš moc dobře, že jsem na cokoli jinýho než tance na ledě příliš vysoká,“ prohlásím nezvučně, stejným tónem to posledních deset let opakuju každému, kdo se mě na to kdy zeptá.

Elisa zvedne oči od mobilu. „To je jedno. Jestli se tady Brayden dneska večer neukáže, řekni mu, že –“

Už se nedozvím, co mám Braydenovi vyřídit, protože se rozletí dveře do pokoje a Elisu tím přeruší. Do místnosti jimi vtrhne naše nejmladší sestra Maria a pak je za sebou zabouchne takovou silou, až se okolní stěny otřesou.

„Charlie je fakt příšernej, mám ho už vážně plný zuby,“ zakňourá, zamíří přímo k Elise a hodí sebou na lenošku vedle ní. Maria je jenom o dva roky mladší než já, ale ty dva roky mi občas přijdou jako dvacet. Charlie, tedy Charles Monroe mladší, je její krasobruslařský partner.

Maria závodí ve sportovních dvojicích, což je – tedy alespoň podle tátova mínění – skoro stejně přijatelné

jako bruslit sólo. Obě moje sestry po mámě zdědily drobnou postavu, po tátovi blondaté vlasy a neotřesitelné přesvědčení, že tance na ledě ve skutečnosti mezi krasobruslařské disciplíny nepatří. Podle nich to není opravdový sport, pokud se při něm nevrháte vzduchem a netočíte se u toho jako káča. Na rozdíl od táty jim však vůbec nevadí, jakou disciplínu jsem si vybrala, protože díky tomu nikdy nemusíme soutěžit proti sobě. Mámě tohle nesmírně vyhovovalo, že si nikdy nemusela dělat hlavu z toho, které z nás bude na ledě fandit, a mohla si být jistá, že když se do toho všechny její dcery opřou a vydají ze sebe to nejlepší, dovezeme si domů tři zlaté medaile.

„Co se zase stalo?“ zajímá se Elisa, když se k ní Maria na lenošce přitulí, ale nad její hlavou si se mnou vymění pohled a teatrálně protočí oči v sloup. Elisa většinou nemá na dramatické historky naší nejmladší sestry trpělivost, ale podle všeho v tuhle chvíli vezme za vděk v podstatě jakýmkoli rozptýlením.

„Je pořád se mnou a sexy a hrozně milej... proč musí být zrovna na kluky?“

„Já vím, že je to těžký,“ obejmě Elisa ségru kolem ramen a přitiskne si ji k sobě. „Ale možná je to nakonec takhle lepší. Když se míchají partnerský vztahy na ledě a v soukromém životě, může to akorát zadělat na problémy. A vlastně to nikdy nikomu nevyjde, že jo, Adriano?“

Na místě ztuhnu. Sevře se mi žaludek a vzduch kolem mě začne vibrovat. Elisa na mě zůstane viset pohledem, čeká, že s ní budu souhlasit a řeknu Marie, že z toho vyjde líp, když se svým krasobruslařským partnerem chodit nebude – koneckonců jí radí dobře. V jejím hlase nezaznívá žádný skrytý podtón. Nemluví... *o něm*. Nejspíš si ani nepamatuje, že jsem do něj byla zabouchnutá, než

odjel... než jsem ho donutila odjet. Jak tak Elisu znám, je dost možné, že si na něj nepamatuje vůbec.

Na Freddieho O'Connella, mého bývalého partnera, bývalého nejlepšího kamaráda a prvního kluka, do kterého jsem se zamilovala.

Před dvěma lety jsem se rychle vytáhla do svojí současné výšky a on s mým růstem držel krok jenom horko těžko. Bylo mu tehdy šestnáct a nebylo vůbec jisté, jestli někdy vyroste natolik, abychom společně v tancích na ledě uspěli. A tak jsem se musela rozhodnout.

Jednalo se o to nejtěžší rozhodnutí, jaké jsem v životě musela udělat – odhodlala jsem se opustit Freddieho a dát se dohromady s Braydenem Elliotem.

Freddie teď bruslí ve dvojici s mojí dobrou kamarádkou Riley Monroeovou a jsou spolu celkem úspěšní. Jde jim to tak dobře, že od zítřka budou trénovat u nás na kluzišti Kellynch a pak s námi zamíří i na juniorské mistrovství světa.

Rychle tu myšlenku zaženu, pokouším se ji z hlavy vyhnat od chvíle, kdy nám táta vyložil, jakou dohodu se zbytkem juniorského krasobruslařského týmu uzavřel, snažím se nemyslet na to, že tady – na stejném kluzišti jako já – už brzo bude i Freddie. Svět tanců na ledě je malý. Nemohla jsem se mu vyhýbat zcela, ale už se ne-kamarádíme. Slova, která jsme si vyměnili ode dne, kdy v Kellynchi trénoval naposledy, bych nejspíš dokázala spočítat na prstech jedné ruky.

Naposledy jsem ho viděla na americkém národním šampionátu, když jsme je s Riley porazili a s Braydenem jsme získali zlato. Zachoval se tak, jak se sluší a patří – než jsem vylezla na stupně vítězů a převzala si svou medaili, potřásl mi rukou a mumlavě mi pogratuloval. Ale

ani se mi u toho nepodíval do očí. Ne že bych mu to snad mohla zazlívát.

„Co si myslíš ty?“ vytrhne mě ze vzpomínek Mariin hlas. Mezitím uběhlo pouze několik vteřin. Zamrám, zaženu myšlenky na minulost a zaměřím se na ni.

Z Elisiny postele seberu červené minišaty poseté flitry, jsem si celkem jistá, že jsou ve skutečnosti moje. Pečlivě je poskládám do čtverečku, uložím jí je do kufru a pak se otočím na svou sestřičku.

„Zasloužíš si někoho, kdo po tobě touží stejně tolik, jako toužíš ty po něm.“

Maria na mě zamrám, jednou a pak znova, potom svraští obličej, do koutků očí se jí nahrnou slzy a zčervenají jí tváře. „Ale když já si nemůžu pomoci. Miluju ho.“ Vyskočí z lenošky a začne přecházet po pokoji.

Elisa se taky zvedne a projde okolo mě přesně tak ladným krokem, jaký byste od olympijské krasobruslařky očekávali. Natáhne se do kufru a šaty, které jsem tam zrovna zabalila, z něj vyndá. „Na, vezmi si je,“ nabídne je Marie. „Obleč si to na ten dnešní večírek. Já budu v bílý a Adrianě jsem pořídila modrý šaty. Na fotkách takhle budeme vypadat úplně úžasně. Učesu tě a namaluju a pak ti najdeme někoho, kdo ocení, jak přenádherná seš.“

Maria popadne Elisu, odvede ji z místnosti, pak ji na druhé straně chodby zatáhne do svého pokoje a já tam zůstanu se dvěma skoro prázdnými kufry sama. Rozhlédnu se kolem sebe, pohledem přejedu všechny ty věci, které v nich už zítra ráno musí být a které zatím leží poházené všude možně po místnosti, povzdechnu si a pak se pustím do práce.

2. KAPITOLA

Když se konečně zvládnou vysprchovat, převléct se ze sportovního oblečení do modrých šatů, které mi Elisa vybrala, a sejít do přízemí, večírek už je v plném proudu. Moje sestra ráda kupuje věci, na něž nemáme, ale musí se jí nechat, že má vkus. Hedvábná látka šatů mi příjemně splývá zhruba do poloviny stehen, vlasy jsem si stáhla do uhlazeného drdolu, protože jsem neměla čas si je vyfoukat.

Zívnu na celé kolo, ale pokusím se zakrýt si pusou rukou. Nestihla jsem ani krátkého šlofíka.

Večírek se hemží známými obličejí, jsou tam Elisiny kamarádky, tátovi přátelé, lidé ze sponzorských firem, sportovní agenti, zástupci a zástupkyně krasobruslařského svazu či olympijského výboru i televizní štáb, který tenhle velkolepý rozlučkový předolympijský večírek, za nějž by se nestyděla ani kdejaká královna, pilně zaznamenává. Skrz reproduktory audio systému do místnosti proudí hudba, nějaké instrumentální jazzové melodie, které mi přijdou povědomé, ale na jejichž jméno si nemůžu vzpomenout.

Obsluha je obtěžkaná tácy plnými skleniček s nápoji a talířků s předkrmy, které vypadají daleko delikátněji než ty syrové tyčinky a kuřecí nugetky, jež běžně prodáváme ve stánku s občerstvením na kluzišti. Šátečky z listového těsta jsou nejspíš plněné humřím masem, pokapané lanýžovým olejem a doplněné dalšími drahými surovinami, bez nichž by si táta s Elisou tenhle večírek nedokázali představit.

Zrovna se chystám udělat poslední krok a vplout do davu před sebou, když se ke mně na schodiště donesou dva tlumené hlasy. Komu patří, nevidím – obě osoby stojí bokem za schody a stoprocentně na mě nedohlédnou. Jeden z hlasů však znám skoro stejně dobře jako svůj vlastní.

„A dostat hypotéku bude hračka?“ zeptá se táta, ačkoli to moc jako otázka nezní.

„Areál samotný má docela vysokou hodnotu, a když se k tomu ještě připočte i dům v téhle oblasti, na předměstí Bostonu a se skvělými spádovými školami? Kdybyste ho někdy v budoucnu museli prodat, náklady by to v klidu pokrylo.“

Vzít si hypotéku. Na dům, kde žijeme. Na kluziště, kde trénujeme. Na můj *domov*.

Právě tímhle jsem se uklidňovala v posledních pár letech, zatímco se nám hromadil jeden nezaplacený účet za druhým. Dům, stejně jako kluziště a veškeré pozemky, patří nám a žádnými dluhy zatížený není.

To už jsme vážně v takové kaši, že to musíme riskovat?

Celé tělo mi začne mravenčit a polije mě nepříjemná vlna horka. Otřu si dlaně do hedvábné látky sukně, ale pak je sevřu v pěst a zaryju si do nich nehty. Tyhle pitomý šaty. Tahle nesmyslná párty. Celé je to tak neuvěřitelně

zbytečné a přitom nám hrozí, že o všechno přijdeme. Cítím, jak mi v uších hučí krev.

Zoufale se snažím uklidnit a jejich hlasy vytěsňím. Potřebuju sklenici vody, studené vody. Na druhém konci místnosti si všimnu barového pultu, namířím si to přímo k němu a barmana požádám o sklenici vody s ledem. Když to uslyší, povytáhne na mě obočí, ale pak ji přede mě postaví, já ji do sebe hodím a poprosím ho ještě o jednu. Barman si tentokrát pobaveně odfrkne. Nejspíš je zvyklý na to, že do sebe lidi takhle kopou spíš vodku nebo tequilu. Dopiju druhou sklenici vody, pak se dlouze zhluboka nadechnu a pomalu vydechnu.

Musím se vzpamatovat. Obklopuje mě několik zapnutých kamer a mnoho párů pozorných očí. Patří lidem, kteří mě znají natolik dobře, že jim stačí se na mě podívat a okamžitě si uvědomí, že se muselo stát něco strašného.

„Na ledě ti pořád musím opakovat, ať se usmíváš, vážně to musím dělat i mimo led?“

Otočím se doleva, kde vedle mě postává moje trenérka Camille Radinskiová a v ruce drží sklenici, v níž na rozdíl od té moje voda určitě není. Uvnitř je nějaký šumivý míchaný drink růžové barvy a přes okraj sklenice je položený plátek pomeranče, v němž je zapíchnutý svítivě růžový deštníček. Camille mě trénuje už děsně dlouho, ale znám ji odjakživa. S mámou byly nejlepší kamarádky. Je moje kmotra, i Elisina a Mariina kmotra, ale s nimi nikdy neměla tak blízký vztah jako se mnou.

„Tenhle večírek je teda fakt něco,“ procedím skrz zatáté zuby.

„Tvoje máma by z toho byla unešená.“

Nevěřícně zafuním. Máma by rozhodně nebyla unešená z toho, jak nesmyslné množství peněz jsme za něj

utratili, ostatně kdyby ho plánovala máma, nikdy by se to na takhle vysokou sumu nevyšplhalo.

„Zapomínáš, Adriano, že jsem ji znala nejlíp ze všech, dokonce líp než ty. Povedenou párty zbožňovala.“

„Neměli by s tím počkat, až se vrátí? Víš, že to možná měli pořádat až potom, co doopravdy něco vyhraje.“

Camille našpulí pus, čímž mi dá jasně najevo, že se mnou souhlasí, ale nechce přede mnou pomlouvat tátu. Elisa má docela dobrou šanci v Pekingu získat nějakou medaili. Dávalo by daleko větší smysl tenhle večírek uspořádat až potom, co ji vyhraje a co bychom si ji možná i mohli dovolit. Olympijské medaile totiž přitahují sponzory, velké firmy, které mají peníze nazbyt. A to by nás konečně mohlo z těchhle problémů vysekat. Táta by si nemusel na dům vzít hypotéku a...

„Ale jenom si uvědom,“ prohlásí Camille a vytrhne mě tím z panických myšlenek – tuhle schopnost za těch deset let, co spolu už trénujeme, dovedla k dokonalosti. „Za čtyři roky už budeme podobnou rozlučku pořádat pro tebe.“

„Ne,“ zavrtím hlavou. Na tyhle večírky mě moc neužije. Možná bych žádnou párty nechtěla, ani kdybych nějakou medaili získala. Ta samotná představa mě znervózňuje a do sukně šatů si znova otřu zpocenou dlaň.

„Adriano, je důležité věci náležitě oslavit, zvláště takový přelomový milník jako svoji první olympiádu. Kdyby Elisa neodjížděla do Pekingu, trvala bych na tom, abychom podobný večírek uspořádali pro tebe a zbytek vašeho krasobruslařského týmu, než se vydáte do Paříže.“

„Do Paříže,“ zopakuju po ní a nemůžu si pomoci, musím se u toho usmát. „Ještě nikdy jsem se díky krasobruslení do žádnýho takhle cool velkoměsta nepodívala.“

„Přesně tak,“ přitaká Camille, usrkne si ze své skleničky, pochvalně zamručí – ať už ten růžový šumivý nápoj chutná jakkoli, zřejmě jí zachutnal – a já téhle pauzy v rozhovoru využiju k tomu, že se v myšlenkách vrátím tam, kde jsem byla předtím.

„Věděla jsi, že táta přemýšlí o tom, jestli si nevzít na dům hypotéku?“

Camille se rozkašle a ruka jí vyletí k nosu, kam se jí nejspíš dostalo pár bublinek z toho drinku. „To ti řekl?“

„Slyšela jsem ho o tom mluvit,“ odpovím vyhýbavě, protože teď opravdu nepotřebuju slyšet žádnou přednášku o tom, jak je neslušné odposlouchávat cizí rozhovory, akorát by to odvedlo řeč od tématu.

„S tím by sis vážně neměla dělat starosti,“ řekne Camille, ale má svraštěné obočí a rty stažené do úzké čárky. Je zmatená.

Nevěděla o tom. Takže jí to táta neřekl, což znamená, že nechce vědět, co si o tom Camille myslí, protože si sám moc dobře uvědomuje, jak blbý nápad to je.

„Nemůžeme dopustit, aby to udělal,“ prohlásím a znovu se mě zmocní panika. „Mohli bychom takhle přijít o dům, o kluziště, o všechno.“

„Adriano, dýchej. Za nic z toho neneseš odpovědnost. Já si s ním promluví, oukej?“

Tlak, který mi svírá hrudník, o něco povolí. Camille se vždycky podaří tátu přesvědčit. Nikoho jiného kromě ní už neposlouchá.

„A teď se usměj, míří sem tvoje sestra,“ varuje mě Camille s pohledem upřeným kamsi za mé rameno, já se otočím a pozoruju, jak se dav hostů rozestupuje, aby Eliše uvolnil cestu. Na sobě má bílý overal a blondáté vlasy jí splývají přes ramena na záda.

Elisa věnuje Camille zářivý úsměv a pak se otočí na mě. „Už je tady Brayden?“

„Ještě jsem ho neviděla.“

„Ach jo, chtěla jsem, aby tady byl během přípitku, aby ho mohly zabrat kamery. Budeš tak hodná, zajdeš do kuchyně a řekneš jim, ať s tím počkají ještě hodinu, nebo alespoň do chvíle, než se tu Brayden ukáže?“

Na konci věty stoupne hlasem, jako kdyby se mě na to ptala, ale jako otázku to nemyslí.

„Já to...“ ozve se Camille, ale já potřesu hlavou.

„Díky,“ řekne Elisa a pak její pozornost zaujme něco za mými zády. „Jé! To jsou lidi z Nike! Měla bych si s nimi jít promluvit.“

Než jí na to stihneme cokoli odpovědět, je ta tam.

Podívám se na Camille, protočím oči v sloup, pak svou prázdnou sklenici odložím kolemjdoucímu číšníkovi na podnos a protáhnu se zástupy lidí ke kuchyni v zadní části domu. Klenutým průchodem do ní v podstatě sprintují číšníci a číšnice v černých kalhotách a ladících košilích s knoflíčky na límečku, vyprazdňují tam své tácy a pak na ně skládají další občerstvení, zatímco na ně jejich šéfová zběsile pokřikuje pokyny.

„Dobrý den,“ oslovím ji, snažím se na sebe strhnout její pozornost, ale očividně mě neslyší. Na servírovacím podnose urovná plněné houby a pak mi ho, aniž ke mně zvedne oči, podá. „No, ne, pardon,“ řeknu a odmítnu si od ní tác převzít, načež se na mě konečně otočí a zmateně na mě pomrkává. „Já jsem Adriana, Elisina sestra. Mám vám vyřídit, že s tím šampaňským máte prozatím vydržet. Ještě čeká, až sem dorazí pár dalších lidí.“

Vedoucí cateringu zbrunátní obličej. „Ale my už jsme ho rozlili do fléten. Vždyť to vybublá. Jak jako mám...“

nedořekne to, místo toho se zadívá kamsi do dálky, jako kdybych právě pohřbila veškeré její naděje, že dnešní večírek proběhne hladce.

„Moc mě to mrzí,“ řeknu a skousnu si ret, snažím se přijít na to, jak tenhle problém vyřešit a zároveň v Eli-se nevyvolat záchvat vzteku. „Nemělo by se to zdržet o moc.“

Vytáhnu mobil, natukám do něj zprávu, odešlu ji a udržuju si nepatrnou naději, že si jí její adresát snad všimne co nejdřív.

V podstatě okamžitě uslyším bzučení mobilu. Otočím se na podpatku a na druhé straně místnosti spatřím Braydena, jak se opírá o náš kuchyňský stůl, na tváři mu pohrává okouzlující úsměv a v ruce ledabyle drží jednu ze skleniček se šampaňským. Je vysoký, a tak je snadné si ho v místnosti i přes ten cateringový blázinec všimnout, má rozčuchané pískově blondaté vlasy, široká ramena a vypracovanou postavu, díky čemuž se mnou zvedané figury na ledě zvládá bez nejmenších problémů. Dokonalou olivovou pleť mu narušuje jenom jedna lokna, která mu rozkošně spadá do čela. Povídá si s jednou z číšnic a modré oči mu celé jiskří. I ona je blondýna, vlasy má zapletené do copu, aby jí nepadaly do obličeje, a hltá každé jeho slovo. Pak se na ni Brayden usměje a já přísahám, že až na druhou stranu kuchyně slyším, jak okouzleně si ta holka povzdechne.

„Vlastně víte co,“ řeknu a otočím se zpátky na šéfovou cateringu, „můžete je začít roznášet teď hned.“

„Vyskládejte ty flétny na podnosy a začněte to šampaňské servírovat,“ přikáže vedoucí a všichni její podřízení, dokonce i ta číšnice, která se dosud chichotala s Braydenem, se do toho okamžitě pustí.

Vydám se za svým partnerem – tedy alespoň na ledě – a pozdravím ho: „Čau. Tak jsi to nakonec stihl.“

„Říkal jsem ti, že se pokusím přijít.“

„Řekl jsi, že něco máš, a to většinou znamená, že nemáš čas... až do rána.“

V očích se mu zablýskne a lhostejně pokrčí rameny. „Její dívčí univerzitní spolek pořádal nějakou párty, něco s potenciálními novými členkami. Klukům vstup zakázán.“

„A kam chodí? Na Boston College? Na Emerson College? Na Bostonskou univerzitu?“

„Ani na jedno, je z MIT,“ ušklíbne se. „Zbožňujou mě dokonce i geniální holky.“

„Nebo už na MIT taky vezmou každého.“

„Au, ty seš drsná,“ řekne, ale nemůže si pomoci a začne se smát, čímž rozesměje i mě. Odlepí se od stolu, z tácu vedle sebe popadne další flétnu šampaňského a nabídne mi ji. „Je to *Dom Pérignon Rosé*. Věděla jsi, že jedna láhev stojí nejmíň osm tisíc?“

Očima přelétnu kuchyňský pult, který je lahví šampaňského plný, stojí jich tam tolik, že je ani nespočítám.

„Tak samozřejmě že tohle víš a samozřejmě že tady podáváme zrovna tohle,“ poznamenám, veškerá panika a vztek, které jsem pociťovala před chvílí, mě opustily, už mě to celé jenom naprosto a dokonale vyčerpává. „Jestli si dál budeme žít takhle, z těch dluhů se nikdy v životě nevyhrabeme.“

„No ták,“ uklidňuje mě, „to bude v pohodě. Jakmile se vrátí z Pekingu, budete mít peněz na rozdávání.“

Jenom přikývnu, nemám náladu s ním teď bod po bodu podrobně rozebírat, proč se nejspíš mylí. V očích má starostlivý výraz, ale zároveň se nepokojně ošívá.

Brayden na dlouhá povídání o vážných věcech nemá trpělivost a upřímně řečeno ji teď nemám ani já.

„Tak pojď, Elisa s přípitkem čekala, až sem dorazíš, a málem tím vedoucí cateringu přivodila infarkt.“

„Ona čekala na mě?“ zeptá se s povytaženým obočím.
„Proč?“

„Vždyť víš proč,“ odpovím, vezmu si od něj šampaňské, které mi pořád ještě nabízí, a popadnu ho za volnou ruku. „Pojďme tam, ať nám to neuteče.“

Zařadíme se za zástup číšníků a číšnic včetně té, s níž Brayden před chvilkou flirtoval, a zamíříme do obývacího pokoje. Blondýna se na nás ohlédne, a když si všimne, že se držíme za ruce, nazlobeně se zamračí. Chudinka. Se *mnou* si starosti dělat nemusí. Brayden si toho však jako obvykle vůbec nevšimne a táhne mě k zadní stěně místnosti, zatímco všichni hosté dostávají flétny se šampaňským, následně se pokojem rozlehne cinkání vidličky o sklo a ruch v místnosti se o něco ztiší.

Uprostřed všeho toho mumraje spolu stojí táta s Elisou, zářivě se usmívají a do vzduchu pozvedávají skleničky šampaňského.

„Dámy a pánové,“ osloví táta přítomné, a jakmile se na něj všichni zaměří, roztáhne ústa do snad ještě širšího úsměvu. Už v době, kdy byl na vrcholu své kariéry, si nesmírně užíval být středem pozornosti a miluje to dodnes. Vlastně to teď možná zbožňuje ještě víc než kdysi. „Rád bych vám všem poděkoval, že jste s námi dnes večer přišli oslavit významný den v pozoruhodné historii naší rodiny. Již druhá generace Russových za sebou se zúčastní olympijských her. Lituju jenom toho, že se dnešního dne nedožila Giulia. Ale vím, že na nás teď určitě shlíží z nebe.“ Obejme Elisou kolem ramen a vlepí jí pusou

na temeno hlavy. Hosté hromadně soucitně zasténají, ale rychle se utiší, aby mohl pokračovat. „Mnozí z vás mi jistě dosvědčí, že jsem na náš rodinný odkaz nesmírně hrdý, a nedokážu si představit, že by v něm pokračoval někdo jiný než právě Elisa. Jsem přesvědčený, že nás v Pekingu bude zastupovat důstojně a možná nám odamtud domů přiveze i jednu nebo dvě medaile.“ Zvedne skleničku do vzduchu. „Na Elisiu.“

„Na Elisiu,“ zopakuje po něm dav přítomných, všichni si krátce připijí, potom zatleskají a za chvíli už místnost zase zaplní čilé rozhovory.

„Na Elisiu,“ prohlásím, šampaňským si s Braydenem lehce přituknu, ale nenapiju se.

Brayden si pohrdavě odfrkne, ale pak se ke mně přidá. „Na Elisiu. Ale víš přece, že když si s někým přitukneš a pak se nenapiješ, nosí to smůlu.“

„Byl bys radši, kdyby nás natočili, jak jako nezletilí pijeme alkohol, a pak to odvysílali v tom Elisině pořadu?“

Vedle nás se ozve tiché zabzučení, jak na nás ostří přiblížený hledáček kamery. Otočím se za zvukem a zjistím, že ani ne metr od nás stojí jeden z kameramanů a zabírá nás. Pokývnou na něj a Brayden se tiše zasměje.

„To máš pravdu,“ odpoví Brayden. „Ale za čtyři roky takhle budou natáčet každý náš krok a to už pít budu moct.“

„Jo, to jsem zvědavá, jak se ti podaří mě přesvědčit, abych na to přistoupila.“

Brayden povytáhne obočí. „Vážně? Musí ti přece být jasný, že se nám reklamní nabídky na spolupráci jenom pohnou, a zamysli se nad tím, kolik si takhle vyděláme... na naší vítězné párty si s cenou šampaňského fakt nebudeš muset dělat hlavu. Jenom si to představ,“ pobídne mě, postaví se za mě a opře se mi bradou o rameno.

„Všichni tihle lidi tady budou na naši počest a nám budou na krku viset zlatý medaile. Nike a Adidas se budou předhánět, kdo nám nabídne víc peněz, když se na rozcvičce před tréninkem necháme vyfotit v jejich oblečení.“

Představit si to dokážu. Naprosto bez problémů. Víím, že jsme fakt dobří. Vlastně ne, nejsme dobří, jsme přímo skvělí. Tenhle rok jsme na národním šampionátu soutěžili mezi dospělými a skoro jsme vyhráli. Když spolu budeme trénovat další čtyři roky, když budeme náš partnerský vztah na ledě další čtyři roky prohlubovat, tak všechno tohle může být naše. Všechno tohle a daleko víc. Olympijské zlato. O tom sníme.

„Čtyři roky jsou dlouhá doba,“ namítnu.

„Zas tak dlouhá ne,“ odpoví. Na krku ucítím jeho hřejivý dech a nemůžu si pomoci, mírně se zachvěju.

Tak trošku, ale opravdu jenom maličko, o tom občas přemýšlím. Na ledě jsme si vždycky skvěle rozuměli, a tak se občas nemůžu zbavit představy, že by nám to stejně dobře klapalo i mimo něj, ale tahle zvědavost nikdy nepřebije všemožné problémy, které by to s sebou přineslo, kdybychom si s Braydenem spolu něco začali.

Když k nám přijde Maria s Charliem, pozdravím je a od Braydena se odtáhnou ještě o něco víc. Charliemu je sedmnáct, je Afroameričan, vlasy má těsně u hlavy spletené do rovnoběžných copánků a pohledem světle hnědých očí vždycky těká všude kolem sebe, aby mu náhodou něco neuniklo. Je zhruba stejně vysoký jako já, a tak je dokonalým partnerem pro moji drobnou sestřičku, tedy alespoň co se sportovních krasobruslařských dvojic týká. Maria má sraštěné obočí a pusou pevně staženou do úzké čárky, otráveně se mračí i Charlie, který se normálně tváří děsně mile. „Je všechno v pohodě?“

„Jo, bezva,“ odpoví Maria. „Ale bylo by to ještě lepší, kdyby si Charlie promluvil se svým tátou.“

„Řekl jsem ti, že jsem s ním už mluvil, ale teď zrovna nemá čas, vždyť za chvíli začne olympiáda. Prý nad tím popřemýšlí, až se všichni vrátíme z Paříže.“

Charles Monroe starší je sportovní agent, patří k jedněm z nejlepších v oboru. Zastupuje tátu i Elisů. Technicky vzato zastupuje i nás ostatní, ale vzhledem k tomu, že soutěžíme pouze v juniorských kategoriích, nemá žádná značka zájem nás sponzorovat. Tedy prozatím. Ale dneska večer mi konečně docvaklo něco opravdu důležitého – nejlíp si vyděláme právě sponzorskými dohodami, díky nim bychom nemuseli přijít o dům nebo, kdyby došlo na nejhorší, bych si mohla dovolit platit trénink, až budu starší a odpovědná sama za sebe.

„Vidíš,“ chytne se toho Brayden a štouchne do mě ramenem, „nikdy není příliš brzo nad tím začít přemýšlet.“

„Děkuju,“ řekne Maria a usměje se na něj, ale pak se otočí na Charlieho. „Dokonce i Brayden se mnou souhlasí.“

Charlie se na Braydena obrátí a přestane se tolik mračit. Všem je jasné, že je do mého partnera zamilovaný až po uši, a Brayden – jak je jeho zvykem – se tomu vůbec nebrání, ačkoli je sám jenom a pouze na holky.

„Vážně si to myslíš, Braydene?“ ujišťuje se Charlie.

„Čemu uškodí, když si co nejdřív zjistíš, jaké máš vůbec možnosti?“ pokrčí Brayden nenuceně rameny a usměje se na něj.

Jsem si celkem jistá, že kdyby se Charlie dokázal samovolně vznítit, po celém obýváku by teď poletoval jeho drobný popílek.

Dav kolem nás pomalu řídne a obsluha začíná sklízet špinavé talířky, ubrousky a skleničky, které zůstaly ležet

na každičké volné ploše v místnosti. Za chvíli se tam pohybuje už jenom posledních pár vytrvalců. Táta si v rohu pokoje povídá s Camille. Elisa tam postává s nimi, do očí se jí vkrádá skelný pohled, ale pak svou pozornost zaměří na mě.

Tedy spíš na Braydena.

Elisa vypískne, nechá tátu s Camille, ať se dál o něčem baví sami, a vykročí si to směrem k naší skupince.

„Braydene, tak jsi nakonec dorazil,“ prohlásí a nějakým způsobem se jí podaří své drobné tělíčko vměstnat do prostoru mezi nás dva. O kousek se posunu a nad její hlavou si s Braydenem vyměním lítostivý pohled, že nás tady takhle vyhmátla. „Stihl jsi to sem na přípitek? Adriana ho měla pozdržet, dokud se tady neukážeš.“ Otočí se na mě a propálí mě zlostným pohledem.

„Jakmile jsem si všimla, že už přišel, řekla jsem jim, že můžou šampaňské roznést,“ bráním se, ale Elisa si mě nevšímá.

„Nemůžu uvěřit, že zítra vážně odjíždím na olympiádu. Bude ze mě *olympionička*,“ pokračuje a zavěsí se do něj.

„Tak to většinou chodí,“ prohlásí Brayden a věnuje jí napjatý neupřímný úsměv.

„To mi ani nepopřeješ hodně štěstí?“ vykulí na něj oči.

„Štěstí nepotřebuješ,“ pokrčí Brayden rameny.

„To máš pravdu,“ přitaká a zářivě se na něj usměje, ale její úsměv vzápětí pohasne, protože Braydenovi zabzučí mobil, podaří se mu z jejího sevření vyklouznout a podívat se na obrazovku.

„No nic, všichni, už musím jít. Šťastnou cestu, Eliso,“ popřeje jí a pak se za ní nakloní ke mně. „Popřemýšlej o tom, co jsem ti řekl. Uvidíme se zítra.“

Než mu na to stihnu odpovědět, zmizí.

„Co ti řekl? O čem máš popřemýšlet?“ vyzvídá Elisa, zatímco ho všichni sledujeme, jak tátovi s Camille mává na rozloučenou a pak vychází vchodovými dveřmi ven.

Potřesu hlavou. „Nebylo to nic důležitého. Pojď, měly bychom pomoci s úklidem.“

Když se nám konečně podaří obývací pokoj dostat alespoň přibližně do stavu, jak vypadá normálně, už je dost pozdě – poslední dodávky cateringové firmy a televizního štábu od domu odjedou a zmizí ve tmě až po druhé ranní, dlouho potom, co si Elisa s Mariou už šly lehnout.

S Camille sbíráme poslední pytle s odpadky, abychom je vynesly ven ke krajnici před domem.

„Dej mi je,“ přikáže mi. „Už je z tebe chodící mrtvola. Zítřejší trénink odložíme na později. Napiš Braydenovi a vyříd' mu, že vás tam před polednem nechci ani vidět.“

Zavrtím hlavou. „Ne, chci tam mít nějakou časovou rezervu. Všichni ostatní sem mají přijet v jednu.“

„No dobře,“ nechá se zdráhavě přemluvit, z očí jí jasně číší nesouhlas, ale rychle se zase začne soustředit na náš rozhovor. „A když už mluvíme o *všech*...“

„Camille,“ přeruším ji varovným tónem. Na chvíličku se mi to podařilo vyhnat z hlavy, ale teď už se nemám čím rozptylovat. Už nemusím učit žádné lekce. Už nemusím řešit žádné rodinné drama. Už se nemusím účastnit žádného komicky nákladného večírku. Přestože mě naše finanční problémy fakt dost děsí, v tuhle chvíli s nimi nic nenadělám. Takže mě už nic nedělí od skutečnosti, že do Kellynche zítra ráno dorazí Freddie O'Connell.

„Je naprosto normální být nervózní z toho, že tady bude trénovat. Kdysi jste spolu měli blízký vztah, vím, že je to teď mezi vámi takové zvláštní.“

„Zvláštní? I když asi můžeš to, že se ke mně chová přehnaně zdvořile a jinak dělá, že jsem vzduch, popsat jako zvláštní.“

Camille si povzdechne. „Rozhodla ses, jak nejlépe jsi mohla, na základě informací, které jsi tehdy měla. Otázka, s kým budeš bruslit, není to samý, jako s kým půjdeš na školní ples. Má dopad na tvoji kariéru. Mrzí mě, jestli jsem tě...“

„Ne, já ti to za vinu nedávám. Poradila jsi mi a já jsem se podle tvé rady řídila. To ale neznamená, že nemá právo ze mě být zklamaný.“

„Tehdy ses mu podle mě docela líbila, a pokud si to dobře pamatuju, ty jsi k němu cítila něco podobného.“

„Bylo mi čtrnáct a s Freddiem jsme byli kamarádi. Snili jsme o tom, jak spolu jednou pojedeme na olympiádu, a já jsem to zničila.“

„Za to, že ses tak vytáhla, jsi přece nemohla.“

„Ale to už je stejně jedno. On bruslí s Riley, já s Braydenem a tím to hasne.“

„No, to je dost vyspělý pohled na věc,“ poznamená Camille obezřetně, jako kdyby tak úplně nevěřila, že jsem opravdu schopná to brát takhle vyspěle. Ne že by její nedůvěra nebyla namístě.

„Jedeme na juniorské mistrovství světa. Všechno to nakonec dopadlo dobře. Jak jinak bych se na to měla dívat?“

„Máš právo k tomu přistupovat, jak chceš, Adriano. A k Freddiemu O'Connellovi taky můžeš cítit, co se ti zachce.“

„Přesně tak,“ souhlasím s ní, „a on zase může cítit, co chce, ke mně.“

„Nezkoušela sis s ním o tom promluvit? Přece jenom už mezitím pár let uplynulo.“

Při té představě jenom potřesu hlavou. „Nevím ani, co bych mu řekla. Nehodlám se soustředit na nic jiného než na zlatou medaili. Všechno ostatní je jenom nepodstatný šum.“

Camille se usměje. „To ráda slyším.“

3. KAPITOLA

Venku mrzne. Pochopitelně. Přece jenom je půlka zimy a jsme v Bostonu. Ulici, do níž ústí naše příjezdová cesta, z obou stran lemuují hromady špinavé sněhové břechky a mně od pusy s každým výdechem stoupají obláčky zmrzlé páry. Slunce na obzoru zatím jenom slabě pableskuje, brzo ráno si člověk nikdy nemůže být jistý, jestli se mu to náhodou celé jenom nezdá, i když je na takhle časně vstávání zvyklý.

A to já jsem.

Akorát jsem už touhle dobou většinou na stadionu a procvičuju se před naším prvním ranním tréninkem. Teď místo toho stojím na chodníku a na místě se pohupuju, aby mi nezmrzly nohy v tenkých legínách, které jsem si na sebe ráno natáhla, protože mi nedošlo, jak dlouho to bude trvat.

Táta s Elisou odjíždí do Pekingu.

Kdyby jeli na jakoukoli jinou soutěž, prostě by si vlezli do auta a zamířili na letiště, ale tentokrát to není tak jednoduché – tentokrát jedou na olympiádu a sleduje je u toho celý televizní štáb. Na druhé straně ulice postává

hlouček fanynek a fanoušků, v rukách drží transparenty a plyšáky, které po úspěšné jízdě hází na ledovou plochu, a vedle nich se rozestavěly i štáby místních televizních stanic. Kameraman dává pokyny řidiči nejdelší limuzíny, jakou jsem v životě viděla, a vysvětluje mu, jakým způsobem má vjet do záběru. Táta s Elisou jsou ještě doma, protože podle všeho musí ze dveří vyjít přesně ve chvíli, kdy auto zastaví před domem.

„Jak dlouho to ještě bude trvat?“ zakňučí Maria stojící vedle mě a horečnatě si rukama přejíždí po pažích. „Z toho, jak tady už sto let postáváme, budu akorát tak nemocná. Už teď mě bolí v krku.“

Nic jí na to neřeknu. Odpověď jsem pro ni neměla, ani když se mě na to zeptala poprvé, a během toho, co svou otázku už asi desetkrát zopakovala, se nic nezměnilo, ale částečně mám chuť se jí zeptat, jak teda zvládá tréninky, když tak lehce nastydne.

Pak už to konečně vypadá, že se věci pohnuly. Limuzína znova odjede na konec ulice. Režisér uhne ze záběru, pokyne davu přihlížejících, aby začali skandovat, a pak směrem k domu ukáže zdvižený palec. Elisa s tátou jako na zavanou vyjdou ze vchodových dveří, oba za sebou jednou rukou táhnou kufr, druhou rukou mávají do kamer i fanouškům a zářivě se u toho zeširoka usmívají.

„Vypadá to, že jsem sem dorazil právě včas,“ zamumlá někdo vedle mě. „Šel jsem na kluziště, ale nebylas tam.“

K Braydenovi ani nezvednu pohled, jenom se dál nuceně usmívám a skrz zatnuté zuby procedím: „Prosím tě, hlavně tenhle záběr nepokaz.“ Zvednu ruku k puse, snažím se zahřát si ji alespoň trochu dechem. „Už tady takhle postáváme hodinu.“

„Hodinu?“ zopakuje po mně hlasitěji, než bych chtěla, chytí mě za ruku a zkřehlé prsty mi pár vteřin mne v dlaních, dokud se mi do nich nevrátí cit.

Elisa s tátou už mezitím dorazili na konec příjezdové cesty, ale jenom kolem nás projdou, jak jim ukládá scénář, a zamíří na druhou stranu ulice k hloučku fanoušků a fanynek, s nimiž se budou chvilku fotit, aby si dokumentární štáb mohl natočit, jak je veřejnost zbožňuje.

Když mi Brayden začne mnout druhou ruku, zastaví u nás limuzína, vyskočí z ní řidič a do kufru auta, v němž už čekají jejich zbylá zavazadla, naloží i kufry, které táta s Elisou odtáhli od domu.

„Takže to je celý jenom divadýlko?“ zeptá se Brayden a dopáleně se zasměje.

Konečně zase cítím všechny svoje prsty, a tak se od něj odtáhnou. „Jo, jo.“

„Nemůžu ani uvěřit, kolik lidí se tady ukázalo!“ prohlásí Elisa a s náručí plnou plyšáků přeběhne silnici zpátky k nám. „Braydene, ty sis přivstal, jenom aby ses se mnou přišel rozloučit?“ Brayden otevře pusku, aby jí odpověděl, že takhle brzo vstává *každý den*, protože od rána trénujeme, ale Elisa mu nedá příležitost cokoli říct. „Adriano, můžeš si je ode mě vzít?“ vrazí mi do rukou plyšové hračky. „Slíbila jsem, že jim všem pošlu podepsané fotky, mohla bys je požádat o kontakt, až odjedeme?“

„Jasně,“ odpovím a snažím se lépe uchopit pastelově růžového slona, jemuž hrozí, že mi každou chvíli vypadne z náručí a skončí ve špinavé břečce u mých nohou.

„Dej mi je,“ řekne Brayden a plyšáky si ode mě převezme, zatímco se Elisa otočí a ještě jednou zamává rozjásanému hloučku fanoušků pokřikujících na tátu, který se od nich konečně vydal zpátky k nám.

Ze strany, odkud nás zabírá kamera, se k nám přiblíží i muž, jenž vysoko nad našimi hlavami drží rameno se směrovým mikrofonem, a další kameraman se stabilizátorem.

„Tak je to tady,“ prohlásí Elisa. „Držte mi palce!“

„Všem to tam natřeš,“ řekne jí Maria a obejmě ji – když má teď Elisů před sebou, na svůj potenciálně bolavý krk rázem zcela zapomene. „Budeš mi hrozně chybět. Něco mi z Číny přivez.“

Elisa se zasměje a odtáhne se od ní. „Přivezu ti zlatou medaili, co ty na to?“

„Hodně štěstí,“ popřeju jí, když se otočí na mě, a pevně se obejmeme. „Budeme tě sledovat.“

Ještě jednou ji pevně zmáčknu, pak ji pustím, popotáhnu a snažím se tvářit, že je to kvůli chladnému počasí. Možná už si nejsme tak blízké jako dřív, ale jsem na ni a na všechno, co dokázala, vážně pyšná. Máma by byla taky. Celkem ráda bych jí to i řekla, ale nějak nemůžu najít vhodná slova.

„A co ty, Braydene, taky se budeš dívat?“ zeptá se Elisa, zatímco táta rychle obejmě Mariu. Já Braydenovu odpověď nezaslechnu a pak už se táta zaměří na mě. Chci se ho zeptat na to, co jsem včera večer slyšela. Chci vědět, jak špatně na tom jsme. Ale slova se mi zaseknou v krku.

„Dávej na to tady pozor, postarej se o Mariu,“ řekne mi, „a poslouchej Camille.“

„Budu, slibuju,“ odpovím a pak už jsou v autě, přesně jak si to režisér představoval, fanoušci a fanyanky stále skandují a mávají jim. Potom se limuzína rozjede a zmizí v dálce, zatímco my zůstaneme trčet u krajnice.

Dav přihlížejících tam dál postává. Nejspíš vyčkávají, až si na ně vezmu kontakt, ale televizní štáb už se balí a mně najednou dojde, že odsud odjedou i oni.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Na hraně.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.